

Ақийда дарслари (182-дарс). Набий алайҳиссаломнинг ҳузурларида таомнинг тасбеҳ айтиши



19:15 / 24.05.2022 4923

أَفِي وَحَّتْ أَمَّنْ وَوُدَّعَتْ مُتْنًا وَوَكَّرَبَتْ أَيَّ أَلِ الدُّعْنِ أَنْ كَلَّاقُ هُنَّ عُلَّالِي ضَرَّه لَلِ دَبَّعَنْ ع
لَاقُفْ، أَمَّ لَلِ لَقُفْ، رَفَسْ يَفْ مَلَسُو هَيْلَعِ هَلَّالِي لَصَّه لَلِ لُؤْسَرَّعَمِ أَنْ ك
مُثَّ عَانِ إِي فِي هَدِي لَخْدَافُ، لِي لَقُ هَامَّ هِي فِي عَانِ إِي أَوْ عَاجَفْ. «أَمَّ نَمَّ لَضَفْ أَوْ بُلُطَا»
نَمَّ عُغْبَنِي عَامَّ لُتِي أَرْدَقَلَفْ. «هَلَّالِي نَمَّ هُكَّرَبَلْ أَوْ كَرَابُ لَمَّ لِرُؤُوه طَلَّالِي لَعَّيَّ ح» لَاقُ
حَبَّ سَتَّ عُغْمَسَنِ أَنْ كَدَقَلَو، مَلَسُو هَيْلَعِ هَلَّالِي لَصَّه لَلِ لُؤْسَرَّعَمِ أَصَّأَنْ بِي
بِي لَلِ عَمَّ مَاعَّ طَلَّ لُكُنْ أَنْ كُطْفَلَبُّ يَذْمُرَّتْ لَأَوْ يَرَاخُ بَلَّالِي هَاوَرُ. لَكُؤِّي وَوَهْ مَاعَّ طَلَّ
مَاعَّ طَلَّ أَحَبَّ سَتَّ عُغْمَسَنِ نَحَّو مَلَسُو هَيْلَعِ هَلَّالِي لَصَّ

Абдуллоҳ розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Биз мўъжизаларни барака деб ҳисоблар эдик. Сизлар уларни қўрқитиш деб ҳисоблайсизлар. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам билан сафарда эдик. Сув оз бўлиб қолди. Бас, у зот:

«Ортиб қолган сув бўлса, олиб келинглар», дедилар.

Озгина суви бор бир идишни олиб келдилар. Расулуллоҳ алайҳиссалом қўлларини идишга солиб туриб:

«Муборак таҳорат сувига шошилинглар! Барака Аллоҳдан», дедилар. Батаҳқиқ, сувнинг у зотнинг бармоқлари орасидан отилиб чиқаётганини кўрдим. Шубҳасиз, биз ейилаётган таомнинг тасбеҳ айтаётганини эшитар эдик».

Бухорий ва Термизий ривоят қилишган. Унинг лафзида:

«Батаҳқиқ, таомни Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан ер эдик. Биз таомнинг тасбеҳини эшитар эдик», дейилган.

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ لَوْلَا تَيْتَافُ، نَدَيْدَهِ لَعَوَّ يَبَّأَيِّ فُؤْتِ: لَأَقُوْهُ نَعُوْهُ لَلِاِي ضَرَّرَبْ اَجْ نَعُوْ
جُوْخِيْ اَمَّ اَلِاِي دِنَعَسُوْ يَلَو، اَنَدَيْدَهِ لَعَوَّ كَرَتِ يَبَّأِنِ: تَلُقَفْ مَلَسُوْ وَيَلَعُوْ لَلِا
يَلَعَشْخَفِيْ اَلِاِي كَلِ يَغْمَقَلَطْنِ اَفْ، اَفِيْلَعْ اَمَّ نِيْنَسُوْ جُوْخِيْ اَمَّ غُلْبِيْ اَلَو، اَلْخَنْ
لَأَقَفْ، اَفِيْلَعَسَلَجْ مُمْت، رَخَّامْت، اَعَدَفَرَمَّتْ لَلِا رَدَايَبُ نَمْرَدِيْ بَلَوْحِ يَشَمَفْ، اَمَّ اَمَّ رُغْلِ
يُرَاخُبُّ لَلِا هَاوَر. مُمَّاطُعَا اَمَّ لَمَّ يَقَبَو، مُمَّهَلِ يَدُّ لَلِا مُمَّهَافْ وَاَف. «هُوَعَزْنَا»

Жобир розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Отам вафот қилди. Унинг зиммасида қарзи бор эди. Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига бориб:

«Отам ўз зиммасидаги қарзни қолдирди. Менда унинг хурмоси чиқарадиган нарсдан бошқа ҳеч нарса йўқ. Унинг йиллар бўйи чиқаргани ҳам зиммасидаги қарзга етмайди. Мен билан борсангиз, ҳақдорлар менга қаттиқ тегмасалар», дедим.

Ул зот мен билан хурмо хирмонларидан бирининг атрофида юрдилар-да, Аллоҳга дуо қилдилар. Кейин бошқасини ҳам шундай қилдилар ва унинг устига ўтириб олиб:

«Уни ўлчаб олинглар», дедилар.

Уларга ҳақларини тўлиқ қилиб бердилар. Яна уларга берган нарсаларича ортиб қолди».

Бухорий ривоят қилган.

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди